

மண்ணிலே மரத்துக்கு வாழ்வு
 மண்ணுக்கு ஏது வாழ்வு?
 நம்மாலே பிறருக்கு வாழ்வு
 நமக்கு ஏது வாழ்வு.

உள்ளே...

- ◆ நீதான், இளைஞனே, நீதான்.
— பேசாலை பாசன்.
- ◆ ஆசிரியர் குழு உரை.
- ◆ அவள் வருவாளா?
— யஸீன் பர்னாந்து.
- ◆ வாசகர் பூங்கா
- ◆ இந்நிலை மாறாதா?
— ஸ்ரீவன்.
- ◆ எதற்கும் ஒரு காலம் உண்டு...
— தும்பனை செல்வன்.
- ◆ நான் இன்னும் சிறுபிள்ளை இல்லை.....
— அம்பிகா இராமையா.
- ◆ உளவியல் சந்திப்பு.

✿ உளவியல் மக்கள் ✿

நீ தான்! இளைஞனே! நீதான்!

இளைஞனே நானாய தலைவன் நீதான்,
சமுதாயத்தில் மிகவும் பலம் வாய்ந்த சத்தி நீதான்,
ஒற்றுமையாக மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து உழைக்க
வேண்டியவன் நீதான்,

சேவை செய்ய வேண்டியவன் நீதான்,
கடமை கண்ணியம் கட்டுப்பாடு என்பவற்றைக்
கடைப்பிடிக்க வேண்டியவன் நீதான்.
துணிந்து செயல்பட வேண்டியவன் நீதான்
உணர்ந்து செயல்பட வேண்டியவன் நீதான்.

ஆகவே இளைஞனே சிந்தி,
அதன் பின் துணிந்து செயல்படு,
அதை உணர்ந்து செயல்படு.

— பேசாலே தாசன்

(16-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

கொள்ளக் கூடியதாக இருக்கின்றது. பெற்றோர்கள்
இளைஞருடைய பிரச்சினையை பிரச்சினையாகவே ஏற்றுக்
கொள்ள வேண்டும். இலங்கை தமிழ் இளைஞர் தங்கள்
சமுதாயப் பிரச்சினைக்கு தீர்வு காண ஆயுத முறையை
விடுத்து, அன்பு வழியைக் கைகொள்ளவேண்டும்.
சமுதாய வளர்ச்சிக்கு காரணியாக “நான்” வளர்ச்சி
அடைய எனது வாழ்த்துக்கள்.

“நன்றி! உங்கள் பேட்டிக்கு நன்றி!! உங்கள்
பயணம் சிறப்பே அமைய வாழ்த்துகின்றோம்”

சந்தித்தவர்கள்:—

கிருபா ஆனந்தன்
வின்சன்ட் பற்றிக்

ஆசிரியர் குழு உரை

இன்று “நான்” இரண்டு வயதுக் குழந்தை. தன்னை வளர்த்த வாசகர்களுக்கு, ஆக்கங்கள் அனுப்பிக்கொண்டிருப்போருக்கு நன்றி நவில்கின்றேன்.

மூன்றாம் வருடத்தை ஆரம்பிக்கும் “நான்” சிறப்பாக வெளிவர விரும்பினேன். ஆனால், நாட்டில் ஏற்பட்ட அசம்பாவிதங்களால் அவனால் சிறப்பாக வெளிவர முடியவில்லை. அவனை சிறப்பிக்க இருந்தவர்கள் பலர் இதனால் பாதிக்கப்பட்டார்கள். உங்களை ஏமாற்றத்துக்குள்ளாக்கியதற்கு மன்னிப்பு கோருகின்றேன். இன்னும் ஒரு நாள் நிச்சயமாக சிறப்பாக வெளிவருவான்.

இம்முறை “அவள் வருவாளா?” என்ற கேள்வியுடன் தமிழ் நெஞ்சங்களை சிந்திக்க வைக்கின்றேன். நானைய தலைவன் நீதான் என இளைஞரை உற்சாகப்படுத்துகிறேன். நாம் மற்றவர்களைக் கணிக் கும் இந்நிலை மாறாதா? என ஏங்குகிறேன். எதற்கும் ஒரு காலம் உண்டு பொறுத்திரு மகனை என்கிறேன். “நான் இன்னும் சிறுபிள்ளை இல்லை” எனக்கூறி இன்றைய முக்கிய பிரச்சினையொன்றிற்கு தீர்வுகாண முயற்சிக்கிறேன். உளவியல் சந்திப்பொன்றையும் உங்களுக்கு அளிக்கின்றேன்.

இதோ உங்கள் கரங்களில் நான் தவழ்கின்றேன்.

உங்கள் விமர்சனங்களை அறிய ஆவலுடன் காத்துக்கொண்டிருக்கின்றேன்.

நன்றி.

ஆசிரியர் குழு.

கடிதம், சந்தா.....இவற்றிற்கு நீங்கள் தொடர்பு கொள்ளவேண்டிய முகவரி,

“ நான் ”

அ. ம. தி. இல்லம்,

அம்பிட்டியா,

கண்டி.

அவள் வருவாளா.....?

எமது வாழ்விலே மறக்கமுடியாத சம்பவங்கள் பல. சில இன்பமானவை, சில துன்பமானவை. துன்பமான நிகழ்ச்சிகளை இலகுவில் மறக்கவே முடியாது. இந்த வகையிலே 1977 எம்மால் மறக்கமுடியாத வருடம். இந்த வருட ஆரம்பத்திலிருந்து இன்றுவரை மூன்று பெருந்தலைவர்களை இழந்தோம்; மண் சரிவினால் கம்பளையில் நம் சகோதரர்கள் சிலரை இழந்தோம்; இவை எல்லாவற்றையும் விட சென்ற ஆவணிமாத நடுப் பகுதியில்.....

“சோதனை மேல் சோதனை போதுமடா சாமி, வேதனைதான் வாழ்க்கையென்றால் தாங்காது பூமி” என்றான் ஒரு கவிஞன்; “நமக்கு இது ஒரு சோதனை காலம், வேதனை மிகுந்த காலம்”, “துன்பத்தில்தான் இன்பம் இருக்கின்றது, பிரசவத்தின்போது தாய் கஷ்டப்பட்டு பின் இன்புகிறாள்... உரிமைகள் பெறுவதற்கு நாம் கஷ்டப்படத்தான் வேண்டும்.; “இறைவன் இருக்கின்றான், அவர்களைப் பார்த்துக் கொள்வான்”... இப்படியாக நாம் நம்மையே ஏமாற்றிக் கொண்டிருக்கின்றோம்.

புனித நகரங்கள்

புனித நகரங்கள் என்றவுடன் அதற்கு பல வரை விலக்கணங்களைக் கொடுக்கலாம். புனிதர்கள் வாழ்ந்த நகரம் புனித நகரம்; குற்றமிழைக்காதவர்கள் மற்றவர்களுக்காக தங்கள் உயிரைக் கொடுத்தால்... அவர்கள் வாழ்ந்த இடம் புனித நகரம்; அப்பாவி மக்கள் இரத்தம் சிந்திய நகரம் புனித நகரம். கண்டி அனுராத புரம் போன்ற நகரங்களை இதுவரை ஒரு சிலரே புனித நகரங்களாக வழிப்பட்டு வந்தனர். இதுவரை இவை புனித நகரங்களோ இல்லையோ எனக்குத் தெரியாது. ஆனால், இப்போது இவை நிச்சயமாகப் புனித நகரங்கள் தான். ஆம், இதுவரை ஒருசிலருக்கு மட்டுமே புனித நகரங்களாக இருந்த இவ்விடங்கள் இப்போது நம் அனைவருக்குமே புனித நகரங்களாகி விட்டன. இந்த நகரங்களை கலங்கிய கண்களோடு நோக்குகின்றேன்... இருகரம் குவித்து மரியாதை செலுத்துகின்றேன்... என் சகோதரர்கள் வாழ்ந்த இடம்... சித்திரவதைக்கு உள்ளான இடம்... விலை மதிக்க முடியாத கற்பு... அவர்கள் உயிரை அரக்கர்கள் குடித்த இடம்... இவை என்றும் புனித நகரங்களாகவே இருக்கட்டும்.

தனிக்குடித்தனம்

முன்னொரு காலத்தில் மனிதனொருவன் வாழ்ந்தான். அவனுக்குப் பிள்ளைகள் இல்லை. இரண்டு பிள்ளைகளை வாங்கி வளர்த்தான். ஒன்று ஆண், மற்றது பெண். அவர்கள் வளர்ந்ததும் ஒருவரையொருவர் விரும்பினார்கள். இவர்கள் திருமணம் செய்துகொண்டு சந்தோசமாக தனிக்குடித்தனம் செய்வதற்கு தகப்பன் தடையாக நின்றான். பிள்ளைகளோ தங்களுக்கு சுதந்திரம் தந்து தங்களை தனியே வாழவிடும்படி கெஞ்சினார்கள். தகப்பனும் 1948ம் ஆண்டு இவர்களைத் தனிமையில் விட்டு விட்டுப் போய் விட்டான். இவர்களது தனிக்குடித்தனம் மகிழ்ச்சிகரமாக ஆரம்பமாகியது. இடையில் சில சில்லறைச் சண்டைகள், மனஸ்தாபங்கள்... பெண் பொறுமையோடு காலந்தள்ளினாள். கணவனின் மூர்க்கத்தனம் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்தது. 1958-ம் ஆண்டு உச்சநிலையை அடைந்தது. அவளை விட்டை விட்டுத் துரத்தினான்... அவளும் அவளை விட்டுப் பிரிந்து சென்றாள். அவனால் தனித்து வாழ முடியவில்லை... இனிமேல் துன்புறுத்த மாட்டேன் என்றான்... உன்னை நல்ல நிலையில் வைத்திருப்பேன்... அன்புடன் நடாத்துவேன் என்றெல்லாம் கூறினான். பாவம் அவள் பெண்தானே, இரக்கம் மிகுந்த மனம் அவளுக்கு. அவனது ஆசை வார்த்தைகளில் மயங்கினாள். மீண்டும் அவனுடன் வாழ்க்கையை ஆரம்பித்தாள். அவன் அவளை சிறிது காலம் அன்புடன் நடாத்தினான். பின்னர் “பழைய குருடி கதவைத் திறவடி” என்பதுபோல மீண்டும் தனது குணத்தை காட்டத் துவங்கினான்.

மீண்டும் 1977ல் அடி...உதை...துரத்தல்... வெறுங்கையுடன் அவள் அவளை விட்டுப் பிரிந்தாள்... அவன் மீண்டும் அழைக்கின்றான்... ஆசை வார்த்தைகள் கூறுகின்றான்... இன்னும் என்னவெல்லாமோ கூறுகின்றான்... அவள் வருவாளா?...

நிம்மதியாக இருக்க விடுங்கோ...

சிங்கள மாணவிகள் வகுப்பறையொன்றில் அமர்ந்திருக்கின்றார்கள்.

ஆசிரியை மாணவிகளை நோக்கி சொல்கின்றாள் “அவணி சம்பவத்தைப்பற்றி நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?” உடனே ஒரு மாணவி எழுந்து, “ஐயோ ரீச்சர், எங்களை எங்கட இலங்கையில் நிம்மதியாக இருக்க

விட்டுட்டு அவங்களை அவங்கட தாய்நாட்டுக்கு போகச் சொல்லுங்கோ”

“சரி, அவர்களது தாய்நாடு எது?” — ரீச்சர்
“இந்தியா” — மாணவி.

“ம்... அவர்களது தாய்நாடு இந்தியாவா... ஏன்” — ரீச்சர். “அவங்க இந்தியாவில் இருந்துதானே ரீச்சர் வந்தாங்க” — மாணவி. “சரி ஒருவர் எங்கிருந்து வருகின்றாரோ அதுதானே அவர்கள் தாய்நாடு” — ரீச்சர்

“ஆமா ரீச்சர்” — மாணவி. “சரி, நாங்கள் எங்கிருந்து வந்தோம்?” — ரீச்சர். “.....” (மௌனம்) — மாணவி. “என்ன பதிலைக் காணவில்லை” — ரீச்சர். “.....” — மாணவி. “நாங்களும் இந்தியாவிலிருந்து தானே வந்தோம்” — ரீச்சர். “ஆ...ஆ...மா...ரீ...ச்சர்” — மாணவி. “அப்படியானால் எங்கள் தாய்நாடும் இந்தியா” — ரீச்சர் “.....” — மாணவி.

“சரி, எல்லோரும் எங்கள் தாய்நாட்டுக்குப் போவோம். இலங்கையை வெறுமையாக இருக்க விடுவோம், இலங்கை நிம்மதியாக இருக்கட்டும்” — ரீச்சர்.

சிந்தியுங்கள்

நாம் ஏன் மீண்டும் மீண்டும் தாக்கப்படுகின்றோம்? அவர்களிடம் ஆள் பலம் கூடுதலாக இருக்கின்றது... எமது மனம் இரக்கம் மிகுந்தது... எம்மிடம் ஒற்றுமையில்லை அரசியல் பின்னணிதான் இதற்குக் காரணம்... இப்படியாக நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளுக்குப் பல காரணங்கள் கூறலாம். காரணம் எதுவாகவும் இருக்கட்டும்... இதனால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் நாம். உடமைகளை இழந்தவர்கள் நாம்... கற்பைப் பறிகொடுத்தவர்கள் நாம்... உயிர்களை இழந்தவர்களும் நாம்... இவற்றையாராலும் மறுக்க முடியாது, எம்மால் மறக்கவும் முடியாது.

இப்படியே சென்றால் இன்னும் சில வருடங்களில் எமது நிலை... எம்மில் வேற்றுமைகள் பல இருக்கலாம், இருக்கவேண்டும். ஆனால், இந்த வேற்றுமைகளிலும் ஒற்றுமை காண்பதை இலட்சியமாகக்கொண்டு நாம் முன் செல்வோமா? — யஸ்ரின் பர்னாந்து

அடுத்த இதழ்.....

“உனக்கும் வாழ்வு உண்டு”

இக்கருத்தை மையமாகக் கொண்டு கதை, கட்டுரை, கவிதைகள், சந்தேகங்கள் இவற்றை ‘நானுக்கு’ காலதாமதமின்றி அனுப்பிவையுங்கள்.

வாசகர் பூங்கா!

இன்றைய இளைஞனின் தேவையை உணர்ந்து, முன்னேற்றத்திற்குப் பாடுபடும் 'நானு'க்கு என் வாழ்த்துக்கள். எம்மை சிந்திக்கவைப்பதிலேயே உங்கள் முழுக்கவனமும் செல்கின்றது. உங்கள் பணி தொடரட்டும்.

சில்வெஸ்டர் பயஸ், கொழும்பு—13.

ஓய்வும் பொழுது போக்கும் இளைஞர்களின் முக்கிய அவசியம் என்பதை தெளிவாகத் தந்த ரெஜிஸ்டேட் அவர்களுக்கு எனது பாராட்டுக்கள்.

நந்தினி முத்துராஜா,
மன்றார்.

மாதமொரு முறை
வெளியிடுங்கள்.

பக்கங்களையும்
கூட்டுங்கள்.

பீரிஸ்,
பேசாலை.

“கடுகு சிறிது காரம் பெரிது” என்பதைப் போல “நான்” பார்வைக்கு சிறிதாக இருந்தாலும், உள்ளடக்கம் திறமாக இருக்கின்றது.

பாத்திமா பீ. பீ.
கம்பளை

“நான்” நன்றாக இருக்கின்றது. சிறு கதைகளை வெளியிட்டால் இன்னும் நன்றாக இருக்கும்.

நவரட்ணம், கொழும்பு—6.

நானில் கட்டுரைகள் A-1. கேள்வி—பதில் பகுதியை ஆரம்பியுங்கள். எங்களுக்கு உதவியாக இருக்கும்.

தலைநகர், பாலு.

இந்நிலை மாறாதா?

புசல்லாவை நகரில் இளைஞர் குழுவொன்று கூடுகின்றது. அனைவரும் பெண்கள். அவர்களிடம் கேள்வியொன்று சேட்கப்படுகின்றது.

அந்தக் கேள்வி...

“நாம் மற்றவர்களை எவ்வாறு மதிப்பிடுகின்றோம்?”
கிடைத்த விடைகளில் சில,

உடை, நிறம், தொழில்

இவற்றைப்பற்றி நான் சிந்திக்கின்றேன்.

உடை....

இதைக்கொண்டு மற்றவர்களை மதிப்பிடுகின்றோம். ஆம், நீண்ட காற்சட்டை போட்டால் அவனுக்கு மதிப்பு அதிகம். வேஷடி உடுத்தினால் அவனுக்கு குறைவு; சாரம் உடுத்தினால் இன்னும் குறைவு.

ஏன்?

எல்லோரும் மனிதர்கள் தானே.

ஏன் சாரம் உடுத்துகின்றான்?

* அவன் ஏழை, நீண்ட காற்சட்டை வாங்க அவனிடம் பணம் இல்லை.

* அவன் செய்யும் தொழிலுக்கு சாரம் தான் ஏற்றது (உ—ம்) மரம் ஏறுவதற்கு.

* அவன் படிக்கவில்லை, ஆகவே நீண்ட காற்சட்டை போடுவதற்கு வெட்கம்.

ஏன் வேஷடி உடுத்துகின்றான்?

* தனது கலாச்சாரத்தைப் பேணுவதற்கு.

* நீண்ட காற்சட்டையை விட சற்று மலிவு.

* அவனது தொழிலுக்காக (தமிழ் பண்டிதர்).

ஏன் நீண்ட காற்சட்டை?

* பணம் இருக்கிறது.

* நன்றாக படித்திருக்கின்றான் அதை வெளிக்காட்டுவதற்காக.

* மற்றவர்களிடம் நல்ல மதிப்பைப் பெறுவதற்காக.

எல்லோரும் ஏதோ ஒரு காரணத்திற்காக தாங்கள் உடுத்தும் உடையைத் தெரிந்தெடுக்கின்றார்கள்.

“நாங்கள் அவற்றைக்கொண்டு அவர்களை மதிப்பிடலாமா?

நிறம்...

ஒருவன் வெள்ளை...

இன்னொருவன் கறுப்பு...

வெள்ளைத் தோல் உள்ளவனை உயர்வாகப் பார்க்கின்றோம். கறுப்புத் தோல் உள்ளவனை சற்றுக்குறைத்து மதிப்பிடுகின்றோம். கறுப்புத் தோல் உள்ளவனைக் கண்டவுடன் ஏதோ ஓர் அருவருப்பு... ஏன்?

அவர்களைப் பற்றி நாம் இதுவரை ஒன்றுமே அறிந்திருக்க வில்லை. இப்பொழுதுதான் முதன் முதல் பார்க்கின்றோம். பார்த்தவுடனேயே அவர்களின் நிறத்தைக் கொண்டு மதிப்பிடுகின்றோம்.

அவன் கறுப்பாயிருக்கின்றான்... ஏன்?

* பிறப்பிலேயே கறுப்பு

* வெயில் சுடின உழைப்பு

* ஏதாவதொரு வியாதியினால்.

இவையெல்லாம் இயற்கையின் விளையாட்டுக்கள். அப்படி இருந்தும் அவனை சற்று ஒதுக்கிவைக்கின்றோம். ஏன்?

தொழில்...

எல்லோரும் ஒரே தொழிலை செய்ய முடியாது. ஆனால் எல்லாத் தொழில்களையும் செய்ய ஆட்கள் வேண்டும். நடைமுறையில் இருக்கும் தொழில்கள் எல்லாம் அத்தியாவசியமானவை.

தெருவை சுத்தம் செய்யும் தொழிலை செய்பவன் ஒருநாள் வேலை செய்யாவிட்டால், தெரு அலங்கோலமாக இருக்கும். ஆகவே, எல்லாத் தொழில்களும் முக்கியமானவை. அப்படியிருந்தும் நாம் ஒருவரை மதிப்பிடும் போது அவர் செய்யும் தொழிலைக் கொண்டு மதிப்பிடுகின்றோம். ஏன்?

இந்திலை மாறாதா?

— ஸ்ரீவன்.

எதற்கும் ஒரு காலம் உண்டு!

வாழ்க்கை முழுவதும் சோதனை
அதுதான் எமது சாதனை
ஏனோ இந்த வேதனை.

எதற்கும் ஒரு காலம் உண்டு
பொறுத்திரு மகனே.
இன்பத்திலும் துன்பத்திலும்
சிரித்திரு மகனே.

(சினிமாப் பாடல்)

கல்லால் செய்த சிலைக்கு
மாலையும் விழுகிறது
கல்லும் விழுகிறது.

கண்ணீர் இல்லா வாழ்க்கை
கல்லூரி வாழ்க்கை
கவலைகள் இல்லாத வாழ்க்கை.

—தும்பளை செல்வன்.

5 வயது சிறுமி கூறுகிறாள்.....

“அம்மா, நாங்க ஏனம்மா சிங்களவங்களாப்
பிறக்கல்ல. சிங்களவங்களாப் பிறந்திருந்தா,
எங்கள் அடிச்சி துரத்தி எங்கட சாமான்கள் கள
வெடுக்க மாட்டாங்க தானம்மா”

சிங்கள பெண்மணி எல்வின் கூறுகிறாள்.....

“.....உங்கள் தனிநாடு கோரிக்கையை நான்
ஆதரிப்பவளல்ல. ஆனால், தமிழ் மக்களின் உயிருக்
கும், உடமைக்கும் ஏற்படுத்தப்பட்ட பயங்கர
சேதங்களையும், கற்பழிப்புக்களையும் நேரடியாகக்
கண்ட பின்னர் இந்த நாட்டில் தமிழ் மக்கள் பாது
காப்பாகவும் கௌரவமாகவும் வாழக்கூடிய இடங்
களை நாடிச் செல்லவேண்டிய நேரம் வந்துவிட்டது
என்பதை உணர்கிறேன்.”

நான் இன்னும் சிறுபிள்ளை இல்லை.

“ஏதோ.....நான் இன்னும் சின்ன பிள்ளை என்று நினைப்பு..... அவங்க சொல்லதைத்தான் நான் கேட்க வேண்டுமாம்..... அவங்க சொல்றபடிதான் செய்ய வேண்டுமாம்..... நல்லாயிருக்கு”

“யார் சொல்லுறபடி.....”

“வேறு யாரு.....இந்த அம்மாவும் அப்பாவும் தான்”

“அதுக்கென்ன கேட்கவேண்டியது தானே”

“ம்.....நல்லாயிருக்கு..... அவங்க சொல்றதுக் கெல்லாம் தலையாட்டிக்கொண்டிருந்தா எங்கட எண்ணங்களை செயல் படுத்த முடியாது.....போலி வாழ்க்கைதான் வாழணும்... ..”

“அதுசரி, இன்றைக்கு ஏதாவது”

“இல்லை.....இல்லை.....இங்க பாருங்க..... இப்ப நான் இச்ச சேலையை உடுத்தியிருக்கிறன். எனக்கு இந்த கலர் விருப்பமில்லை.....அம்மாவுக்கு விருப்பம்..... இதைத்தான் உடுத்தட்டாம்..... எப்படியிருக்கு”

“ஏன்? இந்த சேலை உனக்கு வடிவாத்தானே இருக்கு.....”

“வடிவாத்தான் இருக்குது.....நான் ஒரு உதாரணத்திற்கு சொன்னன்.....அவங்க எல்லா விடயத்திலும் இப்படித்தான்”

“எல்லா விடயத்திலும் என்றால்.....”

“சரி.....சரி.....உங்களிடம் ஏன் மறைப்பானேன். நான் ஒருவரை விரும்புகின்றேன், அவரும் என்னை விரும்புகிறார்..... வீட்டிலே கூறினால்..... எதிர்க்கின்றார்கள்.....அவங்களா வாழப்போறது..... நான் தானே வாழப்போகிறேன்.....எனது மனதிற்கு பிடித்திருக்கின்றது.....ச்சீ.....ச்சீ.....இது என்ன வாழ்க்கையோ..... பேசாமல் செத்துப் போனால் பரவாயில்லை.....”

“ராணி அவங்கட நிலையில் இருந்து நாங்க யோசிக்கணும் அம்மா.....நானேக்கு நீயும் ஒரு தாயானால்..... உன்னட மகள் இந்த நிலையில் இருந்தால்.....நீயும் இதே பதிலைத்தான் சொல்லுவ.....”

“ச்சீ.....ச்சீ.....கட்டாயம் அப்படி செய்யவே மாட்டேன், அவள் விரும்புகிற ஆளையே சுட்டி வைப்பன்.....”

“இப்ப அப்படித்தான் சொல்லுவ.....நேரங் காலம் வந்தால் தெரியும்.....சரி உன்னட விசயத்திற்கு வருவோம்.....நீ ஒருவனை விரும்புகின்றாய்.....அவனை நீ எத்தனை மாதங்களாக விரும்புற?”

“மாதங்கள் இல்ல மாமா, வருடக்கணக்கா..... நாலு வருடமா”

“ம்.....நல்லது நாலு வருடம்.....சரி, வீட்டிற்கு எப்படித் தெரியும்?”

“போன கிழமை நான் தான் சொன்னன்”

“போனகிழமை தான் வீட்டிற்கு சொன்னியா?”

“ஆம்.....”

“அப்ப.....இந்த நாலு வருடமா நீங்க ஒருவரை ஒருவர் விரும்புவது உங்களைத்தவிர வேறு ஒருத்தருக்கும் தெரியாது இல்லையா.....”

“ஏன் தெரியாது.....என்னட தோழிகளுக்கெல்லாம் தெரியும்”

“அவங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?!”

“நாலு வருடங்களுக்கு முன்னடியே அவங்களுக்கு சொல்லி விட்டேன்.....”

“நீ இன்றைக்கு நல்ல நிலையில் இருக்கிறாய்..... இதற்கு யார் காரணம்.....”

“எனது பெற்றோர்”

“உனக்கு ஏதாவது நன்மை, தீமை வந்தால் யார் முன்னால் நிற்பார்கள்?”

“எனது பெற்றோர்”

“உனது வாழ்க்கையில் நன்மையோ, தீமையோ நடந்துட்டுது அப்ப, யார் கிட்ட சொல்லுவ.....”

“அம்மாகிட்ட”

“ம்.....உன் காதல் விவகாரத்தை அம்மாகிட்ட சொன்னியா?

“ஓ.....சொன்னேனே.....”

“எப்போது?”

“ஒரு கிழமைக்கு முன்னர்”

“காதல் ஆரம்பமாகி நாலு வருடங்களுக்குப் பின்.....ம்.....சரி, இப்போது என்ன செய்யப் போற?”

“வேற என்ன செய்ய மாமா? அவர் இல்லாமல் எனக்கு வாழ்க்கையில்ல.....அதனால்.....(அழுகிறாள்)..... எனக்கு விருப்பமில்ல மாமா.....பயமாகத்தான்

இருக்கு.....என்றாலும் வேற வழியில்ல..... அவரும்
நானும் எங்காவது போய்.....வாழப்போறோம்”

“அழாதே ராணி.....இன்று நீ மட்டுமில்ல எத்
தனையோ பேர் உன்னட நிலையில் தான் இருக்கிறாங்க...
இந்த மாதிரி விடயங்களை ஆரம்பத்திலேயே பெற்றோ
ரிடம் கூறியிருக்கணும்.....கடைசி நிமிடத்திலே பெற்
றோருக்குத் தெரிவிக்கிறோம். இது அவர்களுக்கு அதிர்ச்சி
யாக இருக்கும். ஆரம்பத்திலேயே கூறியிருந்தா.....
இந்த நான்கு வருடங்களுக்குள்ளும் அவனைப்பற்றி
நன்றாக அறிந்திருப்பாங்க.....அவங்களுக்கு விருப்ப
மில்லாவிட்டாலும் கூட உனக்காகவாவது சம்மதித்
திருப்பாங்க.....எந்தப் பெற்றோருமே தங்கள் பிள்ளை
களுக்கு நல்வாழ்வு அமையணும்னுதான் விரும்புவாங்க..
அம்மா கிட்ட சொல்ல பயமாயிருந்தா யார் மூலமாவது
அறிவித்திருக்கலாம்.....என்ன விளங்குதா?.....”

“.....” பெளனம்.

“ம் ... சரி,...நடந்தது நடந்திட்டுது நான் அப்
பாட்ட வந்து கதைக்கிறன் ... அதுவரையும் பொறுமை
யாயிரு,... சரி, அவன்ட பெயர் என்ன”

அவள் பெயரைச் சொல்கிறாள்.

“ஊர்”

அவள் ஊரையும் சொல்கிறாள்.

“வேலை”

“ஏதோ ஒரு கடையில் மாணேஜர்னு சொன்னாரு”

“எந்தக் கடை? எவ்வளவு சம்பளம்?”

“எந்தக் கடைன்னு நான் கேட்கல்ல... சம்பளம் எவ்
வளவுன்னு தெரியாது.. ஆனால் நல்ல சம்பளம்”

“அவர்கள் வீட்டு நிலைமை...சகோதரர்கள்?”

“வீட்டு நிலைமை நல்லதுன்னு நினைக்கிறன். ஒரு தங்
கச்சி இருக்கிறதா சொன்னதாக ஞாபகம்”

“நாலு வருடமா அவனோட பழகிற இன்னும் அவ
னைப்பற்றி நல்லாத் தெரியலையே”

“இல்ல மாமா...அவர் நல்லவர் ... அவரைப்பற்றி
நல்லாத் தெரியும்”

“நீ அவனைப்பற்றி தெரிஞ்சிருக்கிற ஆனால், அவன்
வேலை, குடும்பம் இவற்றைப்பற்றி தெரிஞ்சுக்க இல்
லையே”

“நான் அவரோடதான் மாமா வாழப்போறன்”

“உண்மைதான், இன்றைக்கு அநேக பெண்கள் இப்
படித்தான், தங்களைப்பற்றி மட்டுந்தான் நினைக்கிறாங்க...
தங்களது சூழல். சமூகம் இவற்றைப்பற்றி நினைக்கிற
தில்லை ... நீ அவனோடதான் வாழப்போற...உன்னை
தனியா வாழ முடியாது... மாமி, மாமா மச்சான் இவங்க
ளோடயும் ஒற்றுமையா...”

“என்ன மாமா, நான் என்ன கோபக்காரியா—
அவங்களோட ஒற்றுமையா வாழ முடியாதா?”

“பொறும்மா, பொறு... நீ கோபக்காரி இல்ல ஒற்
றுமையா இருப்ப... சரியா... அப்படி ஒற்றுமையா இருக்க
அவங்களைப்பற்றி அறிஞ்சிருக்கணும் இல்லையா, அவங்கட
விருப்பு, வெறுப்பு இவைகள் தெரிஞ்சா எம்மால ‘அட்
ஜஸ்ட்’ பண்ணி வாழ முடியுமாண்ணு பார்க்கலாம்...
விளங்குதா?”

“ஆமா மாமா, இப்ப எனக்கு விளங்குது. நான்
செய்தது பிழைதான். நான் முதல்ல அம்மாட்ட சொல்
லியிருக்கணும் அவர்ட குடும்பத்தைப்பற்றி கேட்டிருக்க
ணும், நானும் அவர்ட குடும்பத்தில ஒருத்தி என்கிற
நினைப்பை உண்டாக்கியிருக்கணும், எங்கள் எதிர் காலத்
தைப்பற்றி யோசித்திருக்கணும்... ஆனால் மாமா, இவை
யெல்லாம் அவரைக கண்டவுடன் மறந்து போகுது
மாமா, வேற கதைகளைத்தான்...” (தலையை சொறி
கிறாள்)

‘சரி ... சரி ... இப்பவாவது உணர்ந்திட்டியே, அது
போதும். நான் அப்பாகிட்ட சொல்லி எப்படியாவது
முடிச்சி வைக்கிறன். அவரை, அவர் குடும்பத்தை,
வேலையை இவைகளைப்பற்றி நல்லா அறிந்துட்டு காதலிக்
கணும்... உடனேயே பெற்றோரின் அனுமதியையும் பெற
ணும். பெற்றோர் எதிர்ப்பாங்க ... மனந்தளரக்கூடாது.
அடிக்கு மேல் அடி அடித்தால்... அதுபோல் விடா முயற்சி
யுடன் செயல்பட்டால் எல்லாம் நல்லபடியா நடக்கும்.
சரி, சரி எனக்கு நேரமாகுது அங்க மாமி காத்துக்கிட
டிருப்பா ... உங்க அப்பாகிட்ட சொல்றன் ... இப்பவே
ஆசிர்வதிக்கிறன் ... 16ம் பெற்று... 16 பிள்ளைகள் இல்ல
செல்வங்கள், பிள்ளைகள் வருவாய்க்கு தகுந்தவிதமாய்
பெறுங்கோ... பெருவாழ்வு வாழ்க...”

“போங்க மாமா...”

—அம்பிகா ராமையா

பரிசு! பரிசு! பரிசு! பரிசு! பரிசு!

“ஒரு பெண் தவறுதலாக ஒரு ஆணுடன்
தொடர்பு கொண்டால் கூட அவளை கற்பிழந்
தவள் என ஒதுக்கும் சமூகம் ஒரு ஆணை அப்
படி ஒதுக்குவதில்லை. அவன் பல பெண்களு
டன் தொடர்பு கொண்டிருந்தாலும் கூட
பெண்களும் அவனை ஏற்றுக்கொள்கின்றா
ர்கள்.. ஏன்?”

உங்கள் விளக்கங்களை மார்கழி மாதம்
25ந் திகதிக்கு முன்னர் ‘நானுக்கு’ அனுப்பி
வையுங்கள்.

சிறந்த விவக்கத்திற்கு சிறந்த பரிசு!

உளவியல் சந்திப்பு

அருட்திரு பீற்றர் பர்னாந்து அடிகளார் அமெரிக்க ஒக்கயோ (OKYO) பல்கலைக்கழகத்தில் உளவியல் வழி காட்டியியலில் கலாநிதி பட்டம் பெற்றவர். இவர் அமெரிக்காவில் படித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது தமிழ் பண்பாட்டு முறையில் திருப்பலி நடத்தியதற்காக “New York Times” பத்திரிகையில் A Catholic priest says mass in pagan way” என்று விமர்சிக்கப்பட்டவர் தற்போது அகில இந்திய தேவனை அழைத்தல் சேவை நிலையத்தின் தலைவராகக் கடமையாற்றுகின்றார். இவர் தூத்துக்குடி மறைமாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவராவார்.

“டக்... டக்... டக்...” அறை வாயிலில் தட்டுகின்றோம். “உள்ளே வரவும்” இனிய குரல் வரவேற்கின்றது.

“வணக்கம்”

வணக்கம், வாருங்கள்; அமருங்கள்”.

“நாங்கள் “நான்” உளவியல் இதழ் சார்பாக தங்களைப் பேட்டிக்காண வந்துள்ளோம்.”

“என்ன உளவியல் இதழா? அதுவும் தமிழிலா? பாராட்டப்பட வேண்டிய விடயம்... மிக மகிழ்ச்சி.”

பேட்டி தொடங்குகின்றது.

இன்றைய இளைஞர் பொதுப்படையாக எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகள் எவை?

மற்றவர்களுடன் நமது உறவில் ஏற்படும் பிரச்சினை இன்று மிகவும் மோசமானது. அதாவது, இளைஞர்—முதியோர் இடையே ஏற்படும் உறவுப் பிரச்சினைகள் சிக்கலானவை. இளைஞர்கள் வளர்ந்தவர்கள், சுயமாக சிந்திப்பவர்கள், சிந்தனையின்படி செயலாற்ற விரும்புபவர்கள். ஆனால் முதியோர் அவர்களை இன்னும் குழந்தையாகவே குறைவானவர்களாக மதிக்கப்படுவதாலேயே இந்த உறவுப் பிரச்சினை எழுகின்றது. அத்தோடு தங்களைத் தாங்களே புரிந்துகொள்ளாமை, பாலியல் பிரச்சினைகள், இனம், மதம், தொழில் பாகுபாட்டுப் பிரச்சினைகள் போன்றவை இளைஞர் எதிர்கொள்ளும்

பொதுவான பிரச்சினைகளாகும். இப் பிரச்சினைக்குரிய அடிப்படைக் காரணங்கள் என்ன? இளைஞரின் மன நிலையைப் புரியாமையும், இளைஞர் மட்டில் இளைஞர் நம்பிக்கை இல்லாமையுமே காரணமாகும்.

இளைஞர் இப்பிரச்சினைகளை வெளியே சொல்ல ஏன் தயங்குகின்றார்கள்?

பொதுவாக இளைஞர் மற்றையோரை விட திறந்த உள்ளம் படைத்தவர்கள். இதற்கு முரணாக இளைஞர் வாழ்வார்களேயாகில் சமுதாயத்தில் உள்ள குறைபாடே இதற்கு வழிவகுக்கின்றது என்று கூறவேண்டியுள்ளது.

இதனை எவ்வாறு நிவர்த்தி செய்யலாம்?

இளைஞனை இளைஞரை விளங்கிக்கொள்ளும், அவன் பிரச்சினைகளை உள்ளவாறே ஏற்றுக்கொள்ளும் மன நிலையை மக்களிடையே உருவாக்கி, விழிப்புணர்ச்சியை சமுதாயத்தில் துளிர்ச்செய்வதன் மூலமே இதில் வெற்றி காணலாம்.

இதன் பின்னணியில் தமிழர்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள்?

இலங்கையைப் பொறுத்தவரை அதிகம் தெரியா விட்டாலும் இந்திய தமிழரை வட இந்தியரோடு நோக்கும்பொழுது பாரம்பரியவாதிகளாக உள்ளார்கள். பாரம்பரியத்தைக் கட்டிக் காப்பவர்களாகவும், காலத்துக்கொவ்வாத கருத்துக்களை ஏற்றுக்கொள்ளாதவர்களாகவும் உள்ளார்கள். இவற்றை விட்டு புதிய சிந்தனைகளை சீர்படுத்துவதின் மூலம் சீய சமுதாயத்தைக் கட்டிஎழுப்பலாம்.

இறுதியாக “நான்” வாசகர்களுக்கு தாங்கள் விடுக்கும் செய்தி என்ன?

தமிழில் உளவியல் ரீதியில் ஒரு சஞ்சிகை இலங்கையிலிருந்து வெளிவருவது மகிழ்ச்சிக்குரிய ஒன்று. இலங்கைக்கு இதுதான் எனது முதல் வரவு. நானும் தமிழன் என்ற நிலையில் இலங்கை தமிழர் பற்றியும் விளங்கிக்

(2-ம் பக்கம் பார்க்க)